

BODI POZOREN, BODI PREVIDEN
Literarni natečaj

Karitas

Slovenska karitas
Križanova ulica 1
1000 Ljubljana, Slovenija
Tel.: 01 300 59 60, faks: 01 23 23 186
E-mail: info@karitas.si
www.karitas.si

Datum: 24. 11. 2015

Številka: D_303-N

Zadeva: Zahvala za sodelovanje na nagradnem natečaju Bodi pozoren. Bodi previden. 2015

Spoštovani,

Zahvaljujemo se vam za sodelovanje na nagradnem natečaju Bodi pozoren. Bodi previden. 2015, ki ga je pripravila Slovenska karitas in sofinancirala Secours Catholique – Caritas Francija. Namen natečaja je bilo ozaveščanje osnovnošolcev in širše ter strokovne javnosti o pojavu trgovine z ljudmi.

Ker se vam želimo zahvaliti za mentorstvo učencem ter vam omogočiti tudi nadaljnje ozaveščanje otrok o pasteh trgovine z ljudmi prilagamo izvod družabne igre V labirintu trgovine z ljudmi, blok V službi človekovega dostojanstva ter USB ključek Bodi pozoren. Bodi previden.

Letos se strokovna komisija zaradi izenačenih točk ni mogla odločiti za en sam zmagovalni izdelek, tako smo izbrali kar dva zmagovalca. Nadaljnjih 50 najboljših izdelkov pa je bilo nagrajenih z USB ključkom. Prav vsi udeleženci nagradnega natečaja pa prejmejo družabno igro V labirintu trgovine z ljudmi.

Ob tej priložnosti vas prosimo, da priložene kuverte razdelite med učence, ki v obrazcu Soglasje starša niso navedli domačega naslova. Ostali učenci nagrade prejmejo po pošti na dom.

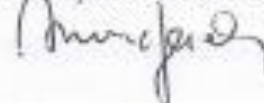
Naše aktivnosti boste tudi v prihodnje lahko spremljali na spletni strani www.karitas.si ter FB strani Slovenska karitas proti trgovini z ljudmi.

Hvala za sodelovanje in lep pozdrav.

Nina Stenko Primožič
strok. del.

Imre Jerebic
generalni tajnik Slovenske karitas

TRGOVINA Z LJUDMI

Spoštuj takšne, ki so drugačni kot ti,
ne spodbujaj trgovine z ljudmi,
bori se za pravico,
sooči se z resnico,
da bo na svetu mir.

S smehom in poštenostjo lahko čaraš,
marsikomu na dobro spremeniš življenje,
če zlobnežev ne maraš
in če hočeš o sebi dobro mnenje,
se bori za pravico!

Tanaja Čeh, 7. a

TRGOVINA Z LJUDMI

Trgovina z ljudmi ni lepa stvar,
pa četudi zanjo dobiš denar.
Vsak lahko nasede,
tudi ti si lahko žrtev,
to je zelo kruto,
ker lahko končaš mrtev.

To se zgodi revnim ljudem,
ki iščejo denar,
da bi lahko preživeli družino,
lahko pa stopijo v past, "na mino".

Vedno premislite,
kam greste,
saj nikoli ne veste,
kaj se lahko zgodi!

Žan Vidovič, 7. a

TRGOVINA Z LJUDMI

Trgovina z ljudmi
je izkoriščanje ljudi.
Smilijo se mi vsi,
saj morajo trpeti.

Mi nočemo ljudi,
ki so nepošteni,
nesramneži in
vse izkoriščajo.

Najhujše pa je to,
da otroci so vpleteni v to.
Ubogi, saj niti igrati se ne morejo,
ker služiti denar na cesti morajo.

Nika Bauman, 7. a

TRGOVINA Z LJUDMI

Ko pred trgovino nekoga vidiš,
ali kdaj pomisliš,
da je tam zaradi denarja
ali neznanega gospodarja?

Ko neko priložnost dobiš,
se vprašaš, če to želiš.
Nihče pa se ne vpraša to,
ali me kdo izkoriščal bo?

Če opaziš trgovino z ljudmi,
pokliči policijo tudi ti!

Lili Li Dobnik, 7. a

TRGOVINA Z LJUDMI

Ali se vam ne
smilijo ljudje, ki
jih prodajajo?

Nočemo trgovin z
ljudmi, zato pazljivi
bodite vsi!

Ne zaupaj ljudem,
ki mislijo le na denar
in te zvačijo neznano kam.

Hočemo spoštovanje in pravico!
Naj z Zemlje zdaj izginejo
vsi goljufi in izkoriščevalci!

Sonja Topolovec, 7. a

TRGOVINA Z LJUDMI

Trgovina z ljudmi
ni navadna trgovina,
ampak le trgovina
za slab namen.

Oh, ubogi ljudje,
le kam gredo
za neznanim,
sram naj jih bo!

Nekateri ljudje so grdi,
posiljujejo,
se drogirajo
ter grozijo poštenim.

Domen Zajšek, 7. a
OŠ Kidričevo
Mentorica: Lidija Horvat

NJEGOVA ZGODBA

Uvod

Po dolgih počitnicah smo vsi nestrpnost pričakovali novo šolsko leto. Želeli smo si, da ponovno srečamo svoje prijatelje. Še posebej pa nas je zanimalo, ali so govorice, ki so se med počitnicami širile, resnične. Govorilo se je, da se nam bo pridružil nov sošolec. Vsem se je zdelo precej čudno, da bi se nekdo ravno na koncu šolanja preselil in se prepisal na novo šolo. Tako smo bili vsi precej nestrpni, da ga spoznamo.

Končno je napočil prvi september. Zaradi pričakovanj v novem šolskem letu sem se zbudil kar precej zgodaj. Odpravil sem se v kuhinjo in si pripravil zajtrk. Počel sem veliko različnih stvari, da bi čas hitreje minil. Na koncu sem se oblekel in se odpravil na prvi avtobus. Že zgodaj sem prispel v šolo. Kmalu sem zagledal svoje sošolce in sošolke. Pristopil sem. Takoj sem se vključil v pogovor. Pogovarjali smo se predvsem o naših dogodivščinah med počitnicami. Ko sem prišel na vrsto, da povem, kaj sem doživel med počitnicami, sem se pohvalil: »Da ne boste mislili, da ste imeli samo vi imenitne počitnice!« Eden od sošolcev me je vprašal: »No, kaj si pa takega počel?« Povedal sem jim o mojem potovanju v Pariz. Vse je zanimalo, katere znamenitosti sem videl, če sem koga spoznal in podobno. Tako je petnajst minut beseda tekla o mojem potovanju v Pariz, nato pa jo je prekinila naša ravnateljica. Najprej nas je pozdravila, nato pa nadaljevala s svojim govorom. Na koncu pa je poudarila: »V letošnjem letu bomo na naši šoli obeležili kar nekaj sprememb, zato prosim, da ste vsi zelo strpni!« Vse nas je to malo presenetilo, saj je vsako leto prihajalo do nekih sprememb in novosti, pa ni nihče tako opozarjal na njih. Ko je ravnateljica zaključila z nagovorom, smo se z razredničarko odpravili v svoj razred. Ko smo vstopili v razred, smo se najprej prerivali, da bi zasedli najboljša mesta. Tako sem ostal sam in sesti sem moral v prvo vrsto. Spomnil sem se na govorice, ki so se širile med počitnicami. Razgledal sem se po razredu in ugotovil, da ni v njem nobenega novega obraza. Malo sem bil razočaran, saj sem pričakoval kakega novega prijatelja, a ugotovil sem, da so tisto bile le "babje čenče". A v tistem trenutku je v razred vdrla ravnateljica. Vsi smo hitro vstali. Vprašala je: »Kako ste kaj, otroci?« Vsi smo zavili z očmi in smo si mislili, da mi že nismo več otroci, saj obiskujemo deveti razred. Odgovorili smo, da smo dobro. Nato nam je ponovno začela razlagati o nekih novostih. Spet sem dobil ta čuden občutek, ko je le začela s podrobnostmi: »Letos je na našo šolo prišel nov učenec, ki pa je malo drugačen od vas.« Izza njenega hrbta je pogledal nov sošolec.

Bil je zelo velik fant, precej možat in športne postave. Vsi smo se ga rahlo ustrašili, saj je bil precej višji od učiteljice. A tudi od nas se je po nečem zelo razlikoval. Bil je temne polti. Vstopil je v razred in po angleško pozdravil. Ravnateljica je povedala, da ne govori slovensko. V angleščini je rekel: »Moje ime je Agu.« Učiteljica mu je rekla, naj izbere prostor in sede. Predlagala mu je, da naj sede v prvo vrsto, da bo lažje razumel in sledil pouku. Toda v učilnici je bilo prosto le še eno mesto, in sicer zraven mene. Najprej nisem bil najbolj navdušen, da je sedel zraven mene. Zraven tega, da je bil vsaj za glavo višji od mene, je imel tudi barvo polti drugačno od moje in po vsej verjetnosti je bil tudi drugačne vere, zato sem čutil nek strah do njega. Nato je ponovno spregovorila ravnateljica. Opozorila nas je: »Bodite spoštljivi in strpni do njega ter mu pomagajte!« Že je mislila oditi, a se je obrnila k nam in zagrozila: »Če se kdo tega ne bo držal, bo imel še velike težave v tem letu!« Ko je to povedala, pa je hitro zaloputnila z vrati in odšla.

Po končanem pogovoru smo nadaljevali s tem, kar smo prej prekinili zaradi pomembne novice. Učiteljica je razdelila urnike in rekla: »Tako, kot ste se zdaj posedli, boste sedeli pri vsaki uri, da ne bo prišlo do kakšne zmešnjave.« Ko sem to izvedel, sem se začel smiliti samemu sebi. Zdaj bom moral sedeti vsako uro v prvi vrsti, in to celo z nekom, ki ga niti ne poznam in še razlikuje se od mene. Tega nisem želel povedati na glas, saj si nisem želel

nakopati težav že prvi dan. A kot da to ni bilo dovolj, je učiteljica določila, da bomo imeli stvari pospravljene v omarice. To je bila tudi ena izmed novosti. Omarice si bomo delili s sosedom, s katerim sedimo pri pouku. Učiteljica je razdelila ključke omaric, jaz pa sem se ustrašil za svoje stvari. Vedno sem si mislil, da jaz pa nisem tak kot ostali in nimam predsodkov pred drugačnimi ljudmi. A zdaj sem ugotovil, da to ni res.

Napočil je čas malice. Vsi smo sledili učiteljici in našemu novemu sošolcu, ki je govoril z njo. Učiteljica mu je med potjo razlagala, kako se mora obnašati med malico in kakšne so naše navade med obroki.

Pri malici si je postregel s hrano in se s svojim pladnjem odpravil do mize, a zraven nas ni sedel. Sedel je zase. Nekaj časa sem razmišljal, nato pa sem ga povabil k naši mizi. Takoj sem bil okregan od ostalih. Vsi so prijeli svoje pladnje in šli v stran od mene. Bilo mi je žal, da sem ga povabil, a zdelo se mi je pametno, da ga čim prej spoznam, saj bom z njim preživel celo leto. Prisedel je k meni in tiho jedel. Jedel je precej kulturno in se ni basal s hrano ter kričal, kot so to počeli ostali. Zdelo se mi je pa, da le ni tako slab, kot sem sprva mislil. Počasi sva se začela pogovarjati. Najprej sem ga vprašal: »Kako si?« Ni odgovoril. Spomnil sem se, da ne razume slovensko. Nato sem ponovil vprašanje, le da sem ga tokrat vprašal v angleščini. Odgovoril mi je, da je rahlo prestrašen. Popolnoma sem razumel ta njegov strah, saj sem bil tudi jaz prestrašen, ko sem videl, da je drugačen od nas. Podal sem mu roko in se mu med rokovanjem predstavil.

Ugotovil sem, da kljub temu, da je drugačen od nas, ni tako slab. Po malici smo odšli domov in ta dan se nisva več videla.

O njem

Ko sem naslednji dan odšel v šolo, sem na poti do avtobusne postaje srečal Aguja. Po angleško sem ga pozdravil, on pa mi je odvrnil: »Dober dan!« Bil sem zelo presenečen, saj me je pozdravil slovensko. Na njegovih izgovorjavi se ni niti malo opazilo, da bi bil tujec. Vprašal sem ga, kako in kdaj se je naučil teh par slovenskih besed. Odgovoril mi je, da je to včeraj slišal v šoli in si zapomnil. Prosil sem ga, naj pove še kaj po slovensko. Odgovoril je: »Jaz sem Agu in star sem 14 let.« Nadaljeval je: »Prihajam iz Etiopije in trenutno živim v Ljubljani.« Bil sem zelo presenečen nad njegovim znanjem slovenščine. Zdelo se mi je nemogoče, da bi se v enem dnevu naučil toliko slovenščine in da bi jo izgovarjal tako pravilno.

Na poti do avtobusne postaje sem se mu opravičil za včerajšnje neprimerno vedenje sošolcev med malico. Razumevajoče mi je odvrnil, da popolnoma razume njihovo obnašanje. Prispela sva do avtobusne postaje, kjer so stali moji sošolci. Približala sva se jim, a oni so se naju izogibali.

Napočila je prva šolska ura. Sedel sem na svoje mesto in si pripravil stvari. Pogledal sem na mesto zraven mene, a tam ni bilo Aguja. Učiteljica je vprašala, če kdo manjka. Eden od sošolcev je zakričal: »Črnci manjka!« Učiteljica ga je okregala zaradi njegovega neprimerne vedenja. Zdelo se mi je čudno, da manjka, saj sva še prej skupaj hodila proti avtobusni postaji.

Pri malici sem sedel s prijatelji, nakar je k nam prisedel Agu. Vsi so odšli od mize, razen mene. Povprašal sem ga, kaj je počel in zakaj ga ni bilo pri pouku. Pojasnil mi je, da je bil pri pedagoginji in reševal različne teste, da bi ugotovili, koliko je sposoben. Začelo me je zanimati, kako mu je šlo. Nato je iz žepa potegnil list, na katerem so bili napisani rezultati. Vsi njegovi rezultati so bili odlični. Vse teste je pisal nad 95 %, še posebej dobro pa se je odrezal pri matematiki in fiziki.

Začela sva se pogovarjati, katere stvari ga predvsem zanimajo. Ugotovila sva, da imava kar precej skupnih interesov.

Tako je minil še en dan z novim sošolcem.

Naš vsakdan

Dnevi so hitro minevali. Agu nas je vsak dan presenečal z novim znanjem slovenščine ter navduševal mene in učitelje. Ostali so se ga še vedno izogibali, a s tem, ko so se njega izogibali, so se izogibali tudi mene. Bili so jezni, da sem se družil z njim. Nekega dne pa so naju popolnoma izključili iz družbe. Tako nisem imel več nobenega pravega prijatelja. Ob tem sva se z Agujem vedno bolj zblíževala. Po slabem mesecu sva postala najboljša prijatelja. Kamorkoli smo šli, sva se družila. Ogromno sva se pogovarjala o stvareh, ki so naju zanimala. Ostali se niso posebej radi pogovarjali o znanosti in novih izumih. A naju je to zanimalo. Tudi pogovarjala sva se zdaj lažje, saj se meni ni bilo več treba mučiti z angleščino. On se je v dobrem mesecu naučil govoriti tekoče slovensko. Teste iz slovenskega jezika je pisal celo boljše od marsikaterega drugega sošolca.

Skupne počitnice

Tudi moji starši niso bili precej navdušeni nad tem, da se družim z nekom, ki je drugačen od mene, a ko so videli, da sva postala zelo dobra prijatelja, se je njihovo mnenje spremenilo. Sčasoma so dovolili, da pride Agu k meni na počitnice.

Takšne so bile zimske počitnice. Dogovorila sva se, da pride k meni za tri dni na počitnice. Ravno takrat pa je padla ogromna količina snega. Odločila sva se, da ga bom naučil smučati. To je bila zanj popolnoma nova stvar. Poiskala sva smuči zanj. Glede na njegovo velikost sva ugotovila, da bodo najprimernejše zanj kar očetove. Odpravila sva se na bližnji hribček in se pripravila na smučanje. Aguju sem najprej predstavil vso opremo, nato pa sem mu pokazal par osnov. Tudi on je poskusil, a njegov prvi poskus je bil popolnoma neuspešen. Poskusil je še enkrat in že mu je šlo bolje. Po parih poskusih pa se je že naučil smučati. Sledilo je še par padcev in ob koncu dneva je stvar že obvladal.

Po uspešnem dnevu sva se odločila, da se bova naslednji dan odpravila na pravo smučišče. Povprašala sva doma in moji starši so se strinjali. Pripravila sva si stvari za naslednji dan, nato pa se kmalu odpravila spat, saj sva že komaj čakala na prihajajoči dan. Ko je Agu zaspal, so se v moji glavi porajala najrazličnejša vprašanja.

Zanimalo me je, zakaj je Agu sploh prišel v Slovenijo, s kom trenutno živi ... To sem ga hotel vprašati že pred časom, a sem se bal, da bo užaljen. Sklenil sem, da ga bom kljub temu vprašal. Če je pravi prijatelj, bo razumel in mi ne bo zameril. Mislil sem si, da moram le počakati na pravi trenutek.

Naslednji dan sva se zgodaj zbudila. Pripravila sva si okusen in precej obilen zajtrk, saj naju je danes čakal precej naporen, a kljub temu zelo zabaven dan. Ko sem pekel jajca, je on na spletu poiskal seznam slovenskih smučišč. Izbrala sva najcenejše, saj nisva želela zapraviti preveč denarja. Pregledala sva vozni red vlakov in avtobusov. Izbrala sva vlak, ker je bil prav tako cenejši od avtobusa. Starša sva prosila, da naju odpeljeta na avtobusno postajo. Privolila sta in naju odpeljala. Od tam sva pot do Mariborskega Pohorja nadaljevala sama.

Njegova pripoved

Ko sva prispela na železniško postajo, sva kupila dve vozovnici in počakala na vlak. Vlak ni prav veliko zamujal in vstopila sva. Poiskala sva si udoben sedež.

Zazdelo se mi je, da je zdaj pravi trenutek in postavil sem mu par vprašanj. Najprej je bil precej žalosten in je nekoliko zavlačeval s svojim odgovorom. Rekel sem mu, da mu ni treba odgovoriti, če ne želi, nato pa je le začel pripovedovati.

Otroštvo

Rodil sem se kot 6. otrok očetu in materi. Bili smo zelo revna družina in oče in mati nista pričakovala še dveh otrok, ko sva se z dvojčico Oko rodila. Vedela sta, da ne bosta zmožna

preživljati cele družine, zato je eden od naju moral zapustiti družino. To sem bil jaz, zato sta mene poimenovala Agu, kar v našem jeziku pomeni leopard, saj sta vedela, da se bom moral v življenju zelo boriti, kot to počnejo leopardi.

Zelo sta me imela rada in mi namenila največ denarja, saj sta se zavedala, da bom težje preživel kot vsi ostali. Zavedala sta se tudi, da ne bom mogel obiskovati šole. A ko sem bil še čisto majhen, sem bil precej sposoben. Zelo hitro sem se učil vrlin, ki so jih uporabljali moji starši.

Tako sem očetu hitro pomagal pri izdelovanju obrtnih izdelkov, ob tem pa sem se učil brati. Učila me je najstarejša sestra, ki je obiskovala tamkajšnjo šolo. Pri štirih letih sem se naučil tekoče brati. Oče in mama sta bila zelo ponosna name.

V letu, ko sem dopolnil pet let, pa je nastopila velika suša. Vse rastline so se posušile, ostal je le sladek krompir, a tudi tega je bilo premalo za vso družino. Takrat bi lahko umrla jaz in moja sestra, saj sva bila najmlajša in sva potrebovala največ hrane. Nato pa se je pojavila velika priložnost. V našo vas je prišel mlad moški in povedal svojo zgodbo. Povedal je, da je bolan in ne more imeti otrok, čeprav si jih zelo želi. Ponudil je vsoto 110 funtov za enega od mojih bratov in sester. Očetu in materi bi ta znesek prišel še kako prav, zato sta to kupčijo sprejela. Odločila sta se, da bosta prodala mene, saj sta bila prepričana, da bo moje življenje v tem primeru veliko lažje in boljše, saj ne bom pričal pomanjkanju.

Sprva mi je bilo zelo težko zapustiti svojo družino, a kasneje sem se s tem sprijaznil. Zavedal sem se, da sta starša hotela le dobro zame. Tako sem s tem mladim moškim zapustil svojo vas, starša, brate in sestre ter ostale otroke, s katerimi smo se igrali. Z moškim sva odšla na star vlak in se odpeljala v Južno Afriko. Potovanje je trajalo zelo dolgo. Moški je bil na začetku zelo prijazen, nato pa vedno bolj nesramen. Proti koncu potovanja me je celo že tepel, če sem kaj storil narobe. Najino potovanje se je končalo v Cape Ownu v Južnoafriški republiki. Veselil sem se, da srečam njegovo ženo, saj sem upal, da bo z mano kaj bolj prijazna, kot je bil ta moški.

Prispela sva do ogromne hiše. Odpeljal me je v notranjost. Ta hiša je od zunaj izgledala precej lepa, ko pa sem vstopil, sem videl ogromno umazanije. Stanovanje, kjer bi naj živel, je bilo popolnoma drugačno od tistega, ki ga je opisoval materi in očetu. V njem je bilo vsepovsod ogromno postelj, a nikjer žive duše.

Izbral sem eno od še nezasedenih. Zdelo se mi je čudno, da sem samo jaz v tej hiši, okoli osme ure pa sem ugotovil, da sem se glede tega popolnoma motil. V hišo so začeli vstopati otroci različnih starosti. Nato je prišel spet ta moški. Vsi otroci so se postavili v vrsto in ko je prišel do vsakega ter si ga ogledal, mu je ta izročil svoj denar. Kasneje je prišel do mene in mi povedal, da bom od zdaj naprej delal zanj. Zanimalo me je, kaj bom počel. Zadrhl sem, da bom beračil, in odšel s polnimi žepi denarja.

Beračenje

Naslednje jutro sem se zbudil in se oblekel. Ostale otroke sem začel spraševati, kaj naj bi to pomenilo, da moram beračiti. Pojem beračenje sem že poznal, a nisem pa ravno vedel, kaj je ta moški s tem mislil. Razložili so mi, da grem v ene dele mesta, tam sedem na tla in prosim za denar. Ko je bila ura osem, sem se z ostalimi odpravil v mesto. Tam sem storil isto kot oni. Prosil sem za denar. Le malo ljudi se je ustavilo in mi dalo kaj denarja. Eden izmed mimoidočih mi je dal košček kruha, ki pa mi je kasneje še kako prav prišel, saj sem se s tem lahko vsaj malo najedel.

Po dvanajstih urah sedenja na ulici in prosjačenju sem se vrnil v naše skupno bivališče. Ponovno je prišel moški in vsi smo se morali postaviti v vrsto. Prišel je do vsakega in si ga ogledal, nato pa mu je vsak izročil dnevni izkupiček. Prišel je do mene in si me ogledal. Vprašal me je na zaničljiv način, kako mi je bil vseh današnji dan. Nisem odgovoril. Dal sem mu par bankovcev in ducat kovancev. Sedel je za mizo, preštel denar in nas pohvalil. Rekel je, da si po tako uspešnem dnevu zaslužimo malo nagrado. Na mizo je dal hlebec kruha, ki ga je povlekel iz nahrbtnika. Vsi smo se zapodili vanj, saj smo bili sestradani. Medtem je moški že odšel.

Ko smo pojedli cel hlebec kruha, smo se odpravili spat. Mnogi so takoj, ko so legli v posteljo, zaspali, jaz pa sem razmišljal. Pomislil sem na dan prej, ko otroci niso dobili hrane. Prišel sem do spoznanja, da več ko zaslužimo, več hrane dobimo. Razmišljal sem, kako bi lahko zaslužili čim več denarja, a kljub mojemu velikemu razmišljanju nisem dobil nobene dobre ideje. Odločil sem se, da bom poskušal zbrati čim več denarja. Zaspal sem.

Naslednje jutro smo zgodaj vstali, saj je divjal divji vihar. Počakali smo, da se je polegel, nato pa smo ponovno odšli na "delo". A tokrat sem se odločil, da grem svojo pot. Odpravil sem se po cesti navzdol, po kateri sem prišel zadnjič z železniške postaje. Tam sem sedel na tla ter delal, kar mi je bilo naročeno. Ta dan sem imel nekoliko več sreče in zaslužil nekaj več denarja kot dan prej. Po dolgih 12 urah sem se ponovno vrnil domov, kjer so bili že vsi ostali. Kasneje se nam je pridružil ta moški, a danes je bil slabe volje in nekoliko bolj siten. Postavili smo se v vrsto, on pa je pobral denar. Čeprav smo zaslužili kar nekaj denarja, pa danes nismo dobili kruha ali katerekoli druge hrane. Tako smo se sestradani odpravili spat.

Dnevi so tekli eden za drugim in kmalu je minilo leto. V tem letu je prišlo kar nekaj novih otrok, nekaj pa jih je odšlo.

Jaz sem še naprej obiskoval železniško postajo, saj sem tam zaslužil precej denarja. Nekega dne pa me je ta moški pohvalil, da sem zaslužil veliko denarja in mi en dan ni treba oditi na delo. Ostal sem doma, ko so vsi ostali odšli iz hiše. Imel sem veliko časa in v teh dvanajstih urah sem raziskoval našo hišo. Ugotovil sem, da je ravno pod mojo posteljo parket rahlo razpokan. Zanimalo me je, ali je kaj pod njim, zato sem ga dvignil od tal. A pod njim ni bilo ničesar, le beton. Prišel sem na idejo, da bi sem lahko shranjeval majhen del dnevnega zaslužka, nato pa, ko bi zbral dovolj, pobegnili. Poiskal sem trd predmet, nato pa izkopal luknjico v beton. Luknjo sem zakril z deskami.

Dan je minil precej hitro in kmalu so se vrnili moji sostanovalci. Prišel je tudi moški, ki je vsak dan pobiral denar. Danes je bil dobro razpoložen in dobili smo hlebec kruha in vsak eno jabolko. Po dolgem času smo se kar precej najedli, nato pa se odpravili spat.

Naslednji dan sem na poti do železniške postaje našel vodič po Cape Townu. Za trenutek sem se ustavil in si ga ogledal. Ugotovil sem, da sem denar zbiral v revnem delu mesta. Karti sem sledil do bogatejšega dela. Sedel sem in že takoj se je pojavila razlika. Že v eni uri sem zaslužil toliko, kot drugače zaslužim v celem dnevu. Ob koncu dneva je bil izkupiček ogromen. Vrnil sem se do hiše in denar skril v vzglavnik, majhen delček pa sem pustil v žepu za moškega. Zvečer, ko so vsi zaspali, sem ta denar skril v jamico pod posteljo.

S tem sem nadaljeval vsak dan in moj kupček denarja v skriti jamici se je naglo povečeval. A to se je nehalo, ko je moški nekega dne prišel do mene in mi povedal, naj pospravim vse stvari, saj se bom preselil. Dal mi je en dan, da sem to uredil. Vsa oblačila, ki sem jih imel, sem dal v vrečo. Zvečer, ko so že vsi spali, pa sem pobral bankovce iz skrivnega mesta in jih zatlačil v nogavice. Naslednje jutro, preden je prišel moški, sem sostanovalcem povedal za jamico, kjer sem jim pustil kovance. Rekel sem jim, naj si s tem denarjem kupijo hrano, ko bodo zares lačni.

Prišel je moški in skupaj sva odšla v bogatejši del mesta, kjer se nama je pridružil še en moški, ki je bil precej urejen. Sedli smo na klop in moška sta se nekaj dogovarjala, nato pa je urejen moški drugemu predal nekaj denarja. Povedala sta mi, da bom zdaj živel pri tem drugem moškem.

Novi lastnik

Sedel sem v avto novega moškega. Odpeljala sva se nekoliko izven Cape Towna. Na poti se je predstavil z imenom Fridrik. Bil je precej prijazen z mano, a temu nisem želel nasesti, saj je bilo pri prejšnjem moškem enako, vendar so se kmalu stvari spremenile.

Prispela sva do velike ograje. Fridrik je pomolil glavo čez avtomobilsko okno in nekaj povedal v angleščini. Tega takrat še nisem razumel. Vrata so se odprla in peljala sva dalje. Po kakšni minuti vožnje se je izza dreves prikazal ogromen dvorec. Prispela sva. Izstopila sva iz avtomobila, nato pa se pred dvorcem sezula. Vstopila sva in odšla do dnevnega prostora. Tam je sedela precej debelušasta gospa, ki je brala knjigo. Pozdravila je Fridrika, mene pa se še

posebej razveselila. Predstavila se je z Marie Rotterdam. Nekaj je povedala po angleško in prišla je četica služkinj. Ena me je prijela za roko, nato pa sem z njimi odšel v zgornje nadstropje. Razkazale so mi prostore in me odpeljale do moje nove sobe. Rekle so mi, naj se malo razgledam, nato pa jih pokličem. Zaprle so vrata za mano in me pustile v sobi. Zdelo se mi je krasno, da imam končno svojo sobo in da ne bom več živel v pomanjkanju.

Ko sem se prepričal, da sem v sobi popolnoma sam, sem iz nogavic potegnil ves prihranjen denar. Skril se ga pod eno od omaric in poklical služkinje. Takoj so prišle in me odpeljale do kopalnice, kjer sem se temeljito umil. Prinesle so mi tudi nova oblačila. Bila zelo lepa in pristajala so mi kot ulita. Po tuširanju me je k sebi poklicala moja nova "lastnica".

Skupaj sva odšla na zunanjo teraso in sedla vsak na svoj fotelj. Povedala mi je, da nima otrok, mož pa ji je pred nekaj leti umrl. Vprašal sem jo, zakaj sem sploh prišel na to njeno posestvo. Povedala mi je, da sem zdaj njen novi sin. Ta izjava me je precej presenetila. Povedala mi je, da lahko počnem, karkoli želim.

Zažvižgala je in ponovno se je prikazal Fridrik. Naročila mu je, da mi razkaže posestvo. Odšla sva s terase in sedla v avtomobilček za golf ter se odpeljala po posestvu. Peljala sva se mimo velikega drevoreda in prišla do bazena. Nato sva pot nadaljevala do hleva s konji. Na poti nazaj sva videla tudi igrišče za mini golf ter različne druge parke s fontanami in vrtove iz celega sveta.

Dan je hitro minil. Napočila je večerja. Končno sem se lahko do sitega najedel in nisem stradal. Po večerji me je čakala prha, nato pa sem se odpravil v posteljo. V postelji sem razmišljal, v kaj se je spremenilo moje življenje. Najprej sem bil revež in sem živel iz dneva v dan, nato sem moral delati pod prisilo in zdaj živim kot kralj. Spomnil sem se na ubogo družino in otroke, s katerimi sem beračil. Zaželel sem si, da bi se lahko tudi oni enkrat do sitega najedli. Zaspal sem.

Naslednji dan me je prebudil omamen vonj kuhanih jajc in ocvrte slanine. Ko sem se zbudil, sem zagledal ob sebi služkinje, ki so imele zame pripravljen zajtrk. Hitro sem vstal in pojedel pripravljene dobrote, medtem pa sem že razmišljal, kaj bi lahko počel ta dan. V sobo je prišel Fridrik, ki me je odpeljal v knjižnico in mi povedal, da imam zdaj pouk. Učil sem se angleščino, matematiko in različne naravoslovne predmete. Napočil je čas kosila. Po kosilu me je čakala še ura jahanja in ura plavanja. Oba športa sta sem mi zdela precej zabavna in hitro sem se ju učil. Zatem pa je sledil prosti čas. Dan je hitro minil, napočil je večer in odpravil sem se v posteljo.

Naslednje jutro sem dolgo spal, saj me niso prebudile prelepe vonjave hrane. Odšel sem iz sobe in videl eno služkinjo, ki je ležala na hodniku in močno krvavela. Ko sem jo zagledal, me je zagrabila panika, nato pa sem se pomiril in jo odvedel v svojo sobo ter poiskal nek kos blaga in ji ga močno pritisnil na rano. Prinesel sem ji kozarec vode in jo vprašal, kako ji naj pomagam. Povedala mi je, da naj grem poiskat povoje v njeno sobo. Ko sem šel iz sobe, je mimo mene nekaj odletelo. Bilo je podobno nožu. Hitro sem se skril za vogal in nadaljeval pot. Ko sem našel povoje, sem tekkel nazaj v svojo sobo. Tam je ležala služkinja. Povil sem ji roko, nato pa sem jo vprašal, kaj se je zgodilo. Povedala mi je, da ima gospodarica hudo psihično bolezen, zato se čudno vede. Nekateri dni je popolnoma normalna, nekaj dni v mesecu pa se ji popolnoma zmeša in je zelo napadalna. Povedala je tudi, da njen mož ni umrl po naravni poti, ampak ga je ubila ona.

S tem, ko mi je to povedala, se je moje novo pravljичno življenje spremenilo v še večjo nočno moro kot kdajkoli prej. Sklenil sem, da bom vrata zaprl za en dan in pomagal služkinji, dokler se stanje Marie ne izboljša.

Minili so trije dnevi in stanje gospodarice se je izboljšalo. Spet sem imel pouk s Fridrikom in v tem času sem se kar precej naučil.

Po dveh tednih pa je ponovno napočilo obsedeno stanje, a tokrat se mi ni uspelo izogniti. Naenkrat me je v roko zadelo strelivo. Na srečo je bil v neposredni bližini Fridrik, ki me je odpeljal naravnost do zdravnika. Ta me je dobro oskrbel. Tam sem ostal, dokler ni obsedeno stanje poniknilo. Takrat sem želel večkrat pobegniti, a sem moral biti pod prisilo sin gospe Marie.

Tako sem nekaj časa živel kot kralj na popolnoma varnem območju, nekaj časa pa na bojni fronti. Ti dve možnosti sta se izmenjevali do poletja, ko sem dočakal svoj štirinajsti rojstni dan. Na ta enkratni dan me je prebudil prečudovit vonj moje najljubše jedi: tortilje. Ko sem se prebudil, me je ob postelji čakal zajtrk, zraven pa vse služkinje in Fridrik. Takoj, ko sem odprl oči, so mi začeli peti za rojstni dan. Začel sem jesti mojo najljubšo hrano, nato pa je v sobo vstopila Marie in mi voščila. Za njo je stal velik paket z bogatim darilom. Odpravil sem se po stopnicah do dnevnega prostora, tam pa sem zagledal nov časopis. Zanimalo me je, kaj se dogaja, zato sem ga malo prelistal. Na prvi strani sem prebral naslov: »Vas napadli razbojniki in pobili vso prebivalstvo!« Ta naslov me je zelo šokiral, na fotografiji pa sem zagledal veliko mrtvih ljudi. Malo sem se poglobil v fotografijo in na njej prepoznal svojo pravo družino, ki leži na polju. Takoj sem padel v jok. Odmaknil sem se od družbe, dokler me ni prišla iskat Marie. Povprašala me je, ali sem prebral članek. Prikimal sem. Naročila mi je, da pripravim svoje stvari za odhod, saj se boji, da bodo ti razbojniki prišli k nam, zato je sklenila, da pobegneva za nekaj časa na varno.

Hitro sem spravil svoj denar in oblačila v potovalko, nato pa naju je Fridrik z eno od služkinj odpeljal do bližnjega letališča. Tam sva sedla na letalo in vzleteli smo. Naš cilj je bila Mariina zimska rezidenca v Sloveniji. Leteli smo kar nekaj ur, nato pa pristali v Ljubljani, od koder smo se s taksijem odpeljali do oddaljenega prostora v Alpah.

Tam je bilo precej prijetno. S služkinjo sva že skoraj pozabila na Mariino obsedeno stanje in spet je nastopil čas za norišnico. Mario sva uspela privabiti v shrambo in jo zaklenila vanjo, tako da se na srečo ni nikomur nič zgodilo. Prvi dan se je iz shrambe slišalo precej razgrajanja, naslednji dan pa se je vse pomirilo. Odklenila sva shrambo in v njej našla Mario mrtvo. Poklicala sva reševalce in povedali so, da je Mario kap. Sledil je pogreb, nato pa sva s služkinjo prodala alpsko vilo in kupila manjše stanovanje v bližini Ljubljane. In zdaj sem tu!

Prekrasen dan

Agu je s tem končal svojo pripoved. Nekaj časa sva samo sedela v tišini, nato pa sem spregovoril in mu izrekel sožalje za njegovo družino. Najino strmenje drug v drugega je prekinil glas z radia, ki je opozoril na izstop za Maribor. Odpravila sva se z vlaka in sedla v najbližji taksi, ki naju je odpeljal do smučišča.

Na smučišču sva preživela prekrasen dan in Aguju je šlo smučanje prav dobro. Zame je bil ta dan zelo pomemben, saj sem izvedel, kako je moje življenje v resnici lepo.

Zaključek

Po koncu počitnic sva se z Agujem vrnila nazaj v šolo. Natančneje sva raziskala temo o trgovini z ljudmi. V šoli sva na prvi razredni uri predstavila njegovo tragično zgodbo in opozorila na trgovino z ljudmi. On je to doživel dvakrat in ni želel, da bi še kdo drug moral prenašati takšne muke, kot jih je on.

Od takrat so Aguja vsi veliko bolj spoštovali. Svojo pretresljivo zgodbo je še predstavil pred drugimi razredi.

Pripis

Ta zgodba je popolnoma izmišljena. Vsi liki in dogodki ne obstajajo. Prepričan pa sem, da bi znalo kar nekaj ljudi povedati zelo podobno zgodbo o trgovini z ljudmi, ki pa je za razliko od te resnična. Tako kot se za vsako lepo zgodbo spodobi, ima tudi ta srečen konec, a mnoge resnične zgodbe se končajo tragično. Mnogo otrok, najstnikov in najstnic ter drugih žensk je prisiljenih v delo, v prisilno poroko in celo v prostitucijo ter različne druge stvari, ki si jih sami ne bi želeli početi, in mnogi se iz tega na žalost ne znajo oziroma ne morejo rešiti. Moje mnenje o tem je, da je še kako pomembno opozarjanje na trgovino z ljudmi, da bo čim manj teh neprijetnih zgodb in uničenih življenj.

Vid Palčar

9. b

TRGOVINA Z LJUDMI

Dandanes je pač tako,
na svetu je tudi zlo.
Po ulici se voziš in bum,
nekoga povoziš.
A to je nesreča,
ki kmalu postane velika mora.
Nekje pa se nekaj drugega godi,
vsak stiska pesti,
da na to ne naleti.
To je trgovina z ljudmi.
Ti trgovci žejni so denarja,
zato prodajajo ljudi,
tudi ko se jim sanja.
Otroke izsiljujejo,
ženske zapeljujejo.
To poteka noč in dan,
zato ne hodi na cesto sam.
Nevarnost na vsakem koncu preži,
zato pozanimaj se o tem
in pomagaj tem ljudem,
saj človek ni stvar,
ki se prodaja za denar.
Človek ni igrača,
da klikneš nanjo
in te ne zavrača.
Človek diha, kiha
in če ga kdo moti na življenjski poti spotika,
ima pravico reči: »Odstrani se!«
In pika.

Sara Planinšek

8. A

HAIKU

Pasti so povesod,
ilegalnost je povesod,
pazimo se jih.

Rene Čuš
8. a

PAST

Deklica Manca lepa je
rada facebook obiskuje.
Nalaga svoje slike,
prijatelje išče.
Manca je zaljubljena,
zaljubljena v Herija.
Z njim si stalno dopisuje
in kar ne miruje.
Enkrat se srečata
ter se pozdravita.
Povabi jo v stari grad,
kjer jo tudi izsiljuje.
Manca sedaj ugotovi,
da je bila to igra,
saj spozna,
da se Heri z njo igra.
Izkorišča jo z vseh strani,
da jo kar glava boli.
Hoče slike zbrisati,
a ji ne uspe.
Manca sedaj ugotovi,
da je splet nevaren,
zato hitro denar bo zapravljen.
Kupi si polno stvari,
da zraven znori.
Nikoli več se ne poda
v kaj takega.

Larisa Lampret
8. A

ZGODBA O PRISILNEM DELU

Stara sem bila 16 let. Imela sem odlične ocene in nisem se ozirala na grde ter žaljive besede, ki so mi jih govorili. Do dne, ki mi je spremenil življenje.

Naša šola je zmagala na tekmovanju iz odbojke. Zmagali smo 25:16. Vsi so mi čestitali, saj sem za našo ekipo dosegla 12 točk. Bila sem vesela, zato sem naslednji dan šla na prijateljsko tekmo. Igrali smo na igrišču za odbojko. Na tribunah je bilo veliko ljudi, ampak najbolj me je pritegnil moški, ki je ves čas gledal našo ekipo, še posebej mene.

Naslednji dan sem ga videla, ko sem odhajala domov in potem še v trgovini, ko sem odšla kupit kruh. Začelo me je skrbeti, zato sem naslednjič, ko sem ga videla, pristopila do njega in ga vprašala, zakaj mi sledi. Odgovoril mi je: »Sem slavni fotograf Karel Štet in zanima me, če bi te lahko fotografiral za revijo Kana. Zdiš se mi zelo fotogenična in tudi v reviji bi bila odlična in lepa. No, se strinjaš?« Seveda mu nisem zaupala, zato sem mu naročila, naj naslednjič s seboj prinese revijo Kana, kjer bi našla njegovo ime ob fotografijah. In glej, prinesel mi je revijo, tam pa je bilo zapisano njegovo ime, zato sem začela razmišljati, če bi sprejela ponudbo. Po tehtnem razmisleku sem se odločila, da sprejemem ponudbo. S tem bi dobila tudi sloves v šoli. S Karlom sva dogovorila, da se naslednji dan dobiva pred šolo in me bo fotografiral.

Naslednji dan me je res zapeljal v studio, kjer me je fotografiral, pred tem pa me je povabil na sok. Kasneje sem ugotovila, da mi je dal v sok tablete (drogo). Vprašala sem, zakaj je to storil, in pokazal mi je fotografije, ki jih je napravil, ko sem bila omamljena. Na nekaterih sem bila gola, na drugih brez majice ali hlač in na tretjih v spodjem perilu. Zagrozila sem mu, da ga bom prijavila policistom, on pa se je smejal. Rekel je, da bo to objavil na spletu, če kaj zinem, zato nisem mogla narediti nič. Rekel je še, da še rabi več fotografij, da bo zaslužil. Zaslužil bo lahko na milijone, saj je eno mojo fotografijo že prodal in dobil 10 000 EUR. Uprla sem se, da me več ne bo fotografiral in prodajal mojih fotografij, on pa se je še naprej smejal. Kmalu sem doumela, da če ga ne bom ubogala, bo objavil fotografije na spletu.

Vsak dan me je fotografiral, celo eno leto je to trajalo. Vmes sem morala paziti, da se nisem zredila. Prisilil me je tudi v to, da sem jedla tablete, imela diete, ličila sem se in hodila k frizerju. Za 17. rojstni dan mi je bilo vsega dovolj in sem ga prijavila policistom, ki so takoj ukrepali. Karel je za prijavo izvedel, še preden so prišli policisti, in objavil fotografije na spletu. Tako je ušel policistom in zaporni kazni.

Nauk tega je, da moramo paziti, v kaj se spuščamo, ko nas kdo prosi za fotografije. Zaradi sramote sem se morala preseliti v drugo mesto in potem še dobila slabo plačano delo.

Blažka Škafar

8. A

Mentorica: Jasna Medved

BILI SO ČASI ...

Bili so časi in bili so dnevi ...
Bilo je človeštvo in bil je človek ...
Bili so dnevi, minil je dan,
je človek človeštvu živalsko prodan.

Mati, ne joči, ne trgaj srca!
Izpolniti žal ti ne morem želja.
Vojna v srcu mi divja vihra,
a vojne ne ustavim, vojno živim!
Po tvojem iskrenem objemu hrepenim!

Pismo je napisala,
črno solzo žrtvovala.
Življenje prodano je, življenje izdano.
Njena duša dolge noči joka ...
Nikdar več ne objame ljubljenega otroka.

ANDREJA PEVEC PODGORNIK, 9. A

TRGOVINA Z LJUDMI

Na ulici stari se avto ustavi.
Voznik z bonbonom
otroka mamljivo vabi.

Ko otrok se avtu približa,
ga z vrečo ujame gospod.
Sedaj mu ne bo več pomagal
ne jok in ne stok.

Avto drvi skozi mesto,
voznik se hudobno smeji,
otrok pa v vreči tej drobni
le domov si želi.

Kaj hitro prispeta tja,
kjer za otroka je mora vsakega:
v Azijo, na tržnico,
kjer otrok bo prodan.

Deček joče,
mamo hoče,
gospoda roti,
naj ga izpusti.

A prošnja nič ne de,
gospod denarja žejen je.

Vse besede, solze so zaman,
kmalu deček bo prodan.

NIKO KORES, 7. B

TRGOVINA Z LJUDMI

Življenje se je spremenilo,
srce otožno se izlilo.
Nič ne bo me pomirilo.
Napake več ne bom ponovila.
A se bom sploh kdaj vrnila?
Se želje niso uslišale.
Izgubljene duše deklet prodane.

LARA KOZODERC, 9. A

TRGOVINA Z LJUDMI

Otroci, mladi in starejši ...
Vsi ti so pravi zalogaj,
ki v medijih so omenjeni marsikdaj.
Za nekatere so dobiček,
saj prodaja se organ.
Kupec ima v žepu –
denar za novi »fiček«.
Srce, pljuča, ledvice ...
Le zakaj, zakaj?
Se vse lahko proda in kupi?
Se s tem človekova duša odkupi?

YULIYA KULIY, 9. A

TRGOVINA Z LJUDMI

Na spletu je treba biti zelo previden! Že en napačen klik je lahko usoden.

Dandanes je vse več primerov, ko ljudje izpred šol ugrabljajo otroke. Največkrat se to zgodi zato, ker na spletnih omrežjih sprejemamo med prijatelje neznane ljudi.

Na primer: na spletu potrdiš prijatelja, nekega dne objaviš fotografijo, ob kateri so podatki, od kod prihajaš, kdo si ...

Neznanec to sliko vidi, saj ima dostop do tvojega profila. Naslednji dan te tako lahko počaka pred šolo.

Še posebej je treba biti pazljiv, komu zaupamo naše podatke.

Veliko je ljudi, ki bi za denar storili vse, nekateri otroke celo ugrabljajo in prodajajo.

Tudi v Sloveniji so se že pojavili takšni primeri.

Menim, da to ni normalno.

Da se trguje z ljudmi?

Upam, da se bo ta trgovina kmalu končala, kajti smo živa bitja, ne blago!

NIKO VULETIČ MAJCEN, 9. A

Mentorica: Sonja Lenarčič